

Ἐκ τῆν λαύρα τὴν πολλὴν μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω
καὶ σὲ κομμάτια τέσσερα τὴν πέννα μου νὰ σπάσω.

Ἄρθρον τρελλὸν
περὶ πολλῶν.

Μοῦ ἦλθε δὲ τὸ Σάββατο Ρωμὸν νὰ μὴ σὰς βγάλω,
διότι ἔτσι μ' ἄρεσε, διότι ἔτσι θέλω,
κι' οὔτε γι' αὐτὸ λογαριασμὸ θὰ δώσω σ' ἕναν κι' ἄλλο,
καὶ θὰ τὸ κάνω ποῦ καὶ ποῦ χωρὶς νὰ τ' ἀναγγέλλω.
Καὶ ἂν κανεὶς συνδρομητὴς θυμῶσῃ ἑστὰ σωστά του,
ἄς ἔλθῃ ἑστὸ Γραφεῖόν μας νὰ πάρῃ τὸν παρὰ του.

Μίσα σ' αὐτὰ τὰ καύματα, μίσα ἑστὴ λαύρα τούτη,
δοῦ φεραίνει τὸ μῆαλὸ καὶ γίνεται κουρκοῦτι,
μίσα σ' αὐτὸ τὸ ψήσιμο τῆς προσφιλοῦς Ἑλλάδος,
ἐγὼ θὰ εἶμαι πρὸ τρελλός κι' ἀπ' ὅλους πρὸ σκαρτάδος
ὡσὰν Δερβίσησῃς ἑξαλλὸς νὰ βλέπω εἰς τοὺς τοίχους
καὶ ν' ἀραδειάζω ἑστὸ χαρτί δὲν ξέρω πόσους στίχους.

Καὶ τί νὰ ἴπῃς ποῦ τίποτε σπουδαῖον δὲν συμβαίνει,
δοῦ τὸ ἄντε στάτους κρὸ ἑστὴν ἴδια θέσι μένει,
καὶ οὔτε ρήτωρ φλογερός ἀκούεται παρλάρων
διὰ τὸ πραξικόπημα ἐκεῖνο τῶν Βουλγάρων.
Μεταρρυθμίσεις μοναχὰ καὶ ἄλλα τέτοια σάλια,
ποῦ φέρνουν χάλι πρὸ πολὺ ἑστὰ τωρινὰ μου χάλια.

Ἄ! εἶναι ἀπειπιστικὴ κατάστασις τῶντι!
κι' ἐκτός αὐτοῦ νὰ σοῦ πονῇ ἀκόμη καὶ τὸ δόντι,
κι' ἐκεῖ ποῦ βασανίζεσαι δὴ στίχους κἄν νὰ κάνῃς,
μὲ μία τοῦ δοντιοῦ σουβλιᾶ εὐθὺς νὰ τοὺς ξεχάνῃς.
Καὶ πάλι τοῦκα κι' ἀπ' ἀρχῆς, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
καὶ ζέστη κι' ἀλογόμυιγες κι' ἀκρίδες καὶ σκουπίδια.

Καὶ ὁ Ροντήρης, ὁ γνωστὸς νομομαθὴς, μᾶς ῥέει
πῶς πρὶν γιὰ τὸν διάδοχο νὰ γράψῃ μὲς ἑστὸν Χρόνον,
τὸν ἑαυτοῦ ἀρχίσει ὁ δυστυχὴς νὰ κλαίῃ
μὲ δλον τῆς καρδίας του τὸ ἄλγος καὶ τὸν πόνον.
Ἄλλὰ κι' ἐγὼ πολὺ συχνά, προτοῦ Ρωμὸν νὰ γράψω,
δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔρχεται τὸ χάλι μου νὰ κλάψω.

Πῶ! πῶ! τί λαύρα εἶν' αὐτή!... τί φτώχειαι καὶ τί πείναις!...
βάρκα, βαρκοῦλα, πάρε με τὸ πέλαγος νὰ σχίσω,
καὶ φέρετε τριγύρω μου δεκάξῃ Ἀραπῖναις
νὰ μ' ἀερίζουν ἀπ' ἐμπρός καθὼς καὶ ἀπ' ὀπίσω.
Ἄερα θέλω ἑστ' ἀνοικτὰ καὶ τοῦ πέλαγους σάλον,
καὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν γράψω ἄλλ' ἄντ' ἄλλων.

